

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.914 van 6 maart 2018
in de zaak A. 215.801/XIV-36.415**

In zake : Yvan DE MESMAEKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Matthys
kantoor houdend te 9000 Gent
Opgeëistenlaan 8/0301
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 mei 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 16 maart 2015 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van Vlaams-Brabant van 8 augustus 2007.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 26 januari 2007 een aanvraag in tot hernieuwing van een wapendrachtvergunning.

Met een beslissing van 8 augustus 2007 weigert de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 31 maart 2008 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen.

3.2. De Raad van State vernietigt bij arrest nr. 213.477 van 26 mei 2011 de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 31 maart 2008.

3.3. Op 16 maart 215 verwerpt de gemachtigde van de minister van Justitie opnieuw verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 8 augustus 2007. Deze beslissing steunt op de volgende gronden:

“[...]”

Tegen de beslissing van de minister van Justitie d.d. 31 maart 2008 heeft u bij de Raad van State beroep aangetekend.

In zijn arrest van 26 mei 2011 heeft de Raad van State voornoemde beslissing vernietigd omwille van het feit dat de minister van Justitie u een vergunning tot wapendracht buiten de uitoefening van de activiteit van een onderneming voor veiligheidsadvies heeft geweigerd omdat er een verbod bestaat tot wapendracht in de uitoefening van die activiteit.

Uw aanvraag tot het verkrijgen van een wapendrachtvergunning heeft met andere woorden betrekking op uw persoonlijke bescherming ‘buiten’ de uitoefening van uw activiteit als veiligheidsadviseur. Net zoals bij de aanvraag van een vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen om die reden, moet worden aangetoond dat de aanvrager een bijzonder, de normale grenzen overschrijdend gevaar loopt, en dat het dragen van een wapen dit gevaar kan doen verminderen. Het is de aanvrager die hiervan het nodige bewijs moet leveren. Concreet betekent dit dat u aan de hand van noodzakelijke gegevens en documenten dient aan te tonen dat uw job als veiligheidsadviseur een groot veiligheidsrisico teweegbrengt buiten uw beroepssfeer. Bovendien moet u aantonen dat het dragen van een vuurwapen het gevaar dat de normale grenzen overschrijdt ook daadwerkelijk vermindert, en dat u reeds alle andere haalbare maatregelen heeft getroffen om uw veiligheid te garanderen.

Kortom: de aanvrager dient aan te tonen dat:

- hij een objectief en groot risico loopt;
- hij alle andere mogelijke veiligheidsmaatregelen heeft genomen;
- de aanwezigheid van een vuurwapen dat risico in grote mate beperkt.

1. Objectief en groot risico:

U heeft aangehaald dat u wordt blootgesteld aan bijzondere gevaren ingevolge de uitoefening van uw beroep, zijnde het geven van veiligheidsadviezen aan banken en andere instellingen. Doordat u beschikt over welbepaalde informatie die aantrekkelijk kan zijn voor criminele organisaties vreest u voor uw persoonlijke veiligheid.

Het louter feit dat u werkzaam bent als veiligheidsadviseur is op zich niet voldoende om een wapendrachtvergunning toe te staan. Men moet kunnen aantonen dat de gevaren waaraan men zich blootstelt reëel zijn, dat men concreet risico loopt en dat zijn leven in gevaar is. U dient met andere woorden te bewijzen dat u reeds het slachtoffer bent geweest van geweld of bedreigingen.

Het administratief dossier bevat geen enkel document waaruit blijkt dat u inderdaad een objectief en groot risico loopt. Op basis van de gekende gegevens kan niet worden besloten dat u - buiten de uitoefening van uw beroep als veiligheidsadviseur - een groter risico loopt dan om het even welke andere burger. Een louter subjectieve vrees volstaat niet.

2. het nemen van alle andere mogelijke veiligheidsmaatregelen:

Tijdens de uitoefening van het mondelinge hoorrecht heeft u onder meer gesteld dat u beroepshalve in het bezit bent van geheime informatie die beveiligd moet

worden. Ter beveiliging van deze informatie zou u allerhande andere maatregelen hebben genomen, zoals de beveiliging van uw computer, de beveiliging van uw woning, ... u heeft laten weten dat het dragen van een wapen slechts een bijkomende beveiliging betreft.

De bedoeling van een wapendrachtvergunning met als wettige reden de persoonlijke verdediging veronderstelt net dat men ondanks het nemen van allerhande andere veiligheidsmaatregelen, toch nog een objectief en groot risico loopt. Het kan dus geenszins de bedoeling zijn dat het dragen van een wapen slechts een bijkomende beveiliging inhoudt.

3. de aanwezigheid van een vuurwapen dat risico in grote mate beperkt:

Aangezien niet werd aangetoond dat er daadwerkelijk een objectief en groot risico bestaat is dit niet meer relevant.

CONCLUSIE:

U heeft niet kunnen aantonen dat u - buiten de uitoefening van uw beroep als veiligheidsadviseur - een objectief en groot gevaar loopt zodat kan worden besloten dat u niet heeft voldaan aan de wettelijke voorwaarden om een wapendrachtvergunning, met als motief de persoonlijke verdediging, te bekomen. Derhalve kan u geen wapendrachtvergunning voor een pistool, merk Sig-Sauer, model P232, kaliber 9 mm, serienummer [...] worden toegekend.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 71.136 van 27 januari 1998, van artikel 14 van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Met een verwijzing naar de principes van artikel 7 van de wet van 3 januari 1933 ‘op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie’ (hierna: de wet van 3 januari 1933) - die volgens verzoeker quasi ongewijzigd werden overgenomen door artikel 14 van de wapenwet - en naar het arrest van de Raad van State nr. 71.136 van 27 januari

1998, betoogt verzoeker dat de verwerende partij bij de beoordeling van zijn aanvraag, die een hernieuwing van een wapendrachtvergunning beoogt, ten onrechte dezelfde principes hanteert die voor een eerste aanvraag van toepassing zijn. Zo verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar de artikelen 15 en 16 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 ‘tot uitvoering van de wapenwet’ die volgens verzoeker handelen over een eerste aanvraag. Volgens verzoeker is er echter geen enkele wettelijke bepaling of uitvoeringsbesluit of omzendbrief die voorziet dat bij de verlenging zou moeten worden nagegaan of de aanvrager voldoet aan de voorwaarden waaronder de vergunning voor het eerst werd uitgereikt. Het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State van 27 januari 1998 blijft volgens hem dan ook nog steeds onverkort van kracht. Door de aanvraag tot hernieuwing te toetsen aan de voorwaarden van artikel 11, § 3, 9°, d), van de wapenwet, heeft de verwerende partij volgens verzoeker zowel de wapenwet als het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State van 27 januari 1998 geschonden. Om de hernieuwing te weigeren, had de verwerende partij de aanvraag moeten toetsten aan artikel 14, laatste lid, van de wapenwet.

De verwerende partij heeft de voorwaarden vervat in artikel 14, laatste lid, van de wapenwet niet nagegaan. Bovendien meent verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte doet uitschijnen dat nu pas een wapendrachtvergunning voor persoonlijke bescherming wordt gevraagd terwijl dit voorheen enkel zou zijn gekaderd binnen de uitoefening van de beroepsactiviteit. Volgens verzoeker heeft hij echter steeds een wapendrachtvergunning verkregen voor persoonlijke bescherming en impliceert het feit dat die vergunning was verkregen naar aanleiding van de kennis en de gevaren die met zijn job gepaard gaan, niet dat de wapendrachtvergunning voorheen kaderde binnen zijn beroepsactiviteiten.

5. In de memorie van wederantwoord verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift. Hij voegt daar nog aan toe dat uit de memorie van toelichting bij de wapenwet, waarnaar de verwerende partij in

haar memorie verwijst, blijkt dat afgeleverde erkenningen en vergunningen sowieso worden beschouwd als zijnde afgeleverd met toepassing van de nieuwe wapenwet en dat het toetsen van de aanvraag tot hernieuwing van een wapendrachtvergunning aan de voorwaarden voor het bekomen van een eerste vergunning, niet in overeenstemming is met de bedoeling van de wetgever. Voorts repliceert verzoeker dat de verwerende partij weliswaar stelt dat de wettelijke voorwaarden voor de verlenging van een vergunning sterk zijn gewijzigd sinds het arrest van de Raad van State van 27 januari 1998, doch zonder dit verder aan te tonen.

In de laatste memorie erkent verzoeker dat met het arrest van de Raad van State van 27 januari 1998 geen uitspraak wordt gedaan over de wettigheid van de thans bestreden beslissing zodat er geen schending voorligt van het gezag van gewijsde ervan. Verzoeker benadrukt echter nogmaals dat de inhoud van de door hem aangehaalde arresten van de Raad van State wel degelijk relevant zijn en dat de thans bestreden beslissing derhalve moet worden beoordeeld in het licht ervan. Een miskennis van de door de Raad van State middels die arresten voorgeschreven werkwijze voor het hernieuwen van een vergunning voor het dragen van een verweerwapen houdt volgens verzoeker meteen ook een schending in van artikel 14 van de wapenwet en van de bepaling van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker meent dat in het auditoraatsverslag de zaken worden omgedraaid waar wordt gesteld dat het aan hem toekwam om aan te tonen dat de gronden voor het verkrijgen van de vergunning nog steeds aanwezig zijn. Verzoeker wijst opnieuw naar de memorie van toelichting bij de wapenwet waarin wordt vermeld dat afgeleverde erkenningen en vergunningen sowieso worden beschouwd als zijnde afgeleverd met toepassing van de nieuwe wet zodat het volgens hem niet vereist is dat er opnieuw een toetsing gebeurt van de wapendrachtvergunning aan de nieuwe wet. Volgens verzoeker moet zijn situatie niet worden beoordeeld in functie van de datum van de beslissing inzake zijn aanvraag tot hernieuwing maar wel in functie van de datum waarop de vergunning was verlopen, zijnde 16 februari 2007.

Beoordeling

Schending van artikel 14 van de wapenwet

6. Artikel 14 van de wapenwet, dat de wapendracht regelt, luidt:

“Niemand mag een vergunningsplichtig vuurwapen dragen tenzij om een wettige reden en mits hij in het bezit is van een vergunning tot het voorhanden hebben van het betrokken wapen evenals een wapendrachtvergunning, verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker, na advies van de procureur des Konings van het arrondissement van de verblijfplaats van de verzoeker. De verzoeker moet een attest voorleggen van een daartoe door de minister van Justitie erkend arts dat hij geen fysieke of mentale tegenindicaties vertoont voor het dragen van een vuurwapen.

Indien de verzoeker in België geen verblijfplaats heeft, wordt de wapendrachtvergunning verleend door de minister van Justitie, overeenkomstig de procedure voorzien door de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen.

De wapendrachtvergunning wordt verleend voor een duur van ten hoogste drie jaar, zij vermeldt de voorwaarden waarvan het dragen van het wapen afhankelijk wordt gesteld en moet samen met het wapen worden gedragen.

De overheid die de wapendrachtvergunning heeft verleend, kan ze volgens een procedure bepaald door de Koning bij een met redenen omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken indien blijkt dat het dragen van het wapen de openbare orde kan verstoren, dat de voorwaarden waarvan het dragen van het wapen afhankelijk wordt gesteld niet worden nagekomen, of dat de wettige redenen die zijn aangevoerd met het oog op het verkrijgen van de vergunning niet meer bestaan.”

Het koninklijk besluit van 20 september 1991 ‘tot uitvoering van de wapenwet’ (hierna: het koninklijk besluit van 20 september 1991) bepaalt:

“HOOFDSTUK IV. - Het dragen van vergunningsplichtige vuurwapens

Art. 15. De aanvraag van een vergunning tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen wordt ingediend:

1° door de personen met verblijfplaats in België: bij de gouverneur van de provincie waar de woonplaats zich bevindt;

2° door de personen die geen (verblijfplaats) in België hebben: bij de Minister van Justitie, Veiligheid van de Staat.

De aanvraag moet ten minste volgende vermeldingen bevatten:

1° de identificatie van de aanvrager: naam, voornamen, nationaliteit, adres, plaats en datum van geboorte;

2° de identificatie van het wapen of de wapens waarop de aanvraag betrekking heeft: aard, merk, model, type, kaliber en serienummer;

3° de vermeldingen betreffende de vergunning tot het voorhanden hebben van het betrokken wapen: overheid, datum van uitreiking en nummer van de vergunning;

4° de redenen van de aanvraag, inzonderheid een omschrijving van de omstandigheden waarin het wapen zal worden gedragen.

Art. 16. De vergunning tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen wordt opgemaakt overeenkomstig het model nr. 5 in bijlage.

De artikelen 13, tweede lid, en 14, eerste lid, zijn op de vergunning van toepassing.”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 14 van de wapenwet wordt gepreciseerd:

“Aan de principes van de wapendrachtvergunning worden slechts enkele kleine wijzigingen aangebracht. Zo wordt ook hier de woonplaats als bevoegdheidscriterium vervangen door de verblijfplaats.

De belangrijkste wijziging is echter het invoeren van een bijkomende voorwaarde voor het bekomen van deze vergunning. De aanvragers zullen nu ook een medisch attest dat de afwezigheid vaststelt van enige fysieke of mentale tegenindicaties voor het dragen van een wapen moeten voorleggen. Dit is een noodzakelijke vereiste gelet op de risico's die het dragen van een wapen met zich meebrengt. Dit document moet worden opgesteld door een erkend arts.

Het is duidelijk dat een persoon die wordt behandeld voor een depressie, die een alcohol- of drugsprobleem heeft, die bekend staat als agressief of die mentaal heel onstabiel is niet inaanmerking mag komen.” (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2263/001, 28).

7. Uit artikel 14, derde lid, van de wapenwet blijkt dat de wetgever een maximumduur heeft vastgesteld voor de vergunning tot het dragen van een vergunningsplichtig wapen (hierna: wapendrachtvergunning) en is het de vergunningverlenende overheid, die voor de toekenning ervan bevoegd is, toegestaan de duur verder te beperken. De wapendrachtvergunning betreft derhalve een in de tijd beperkte vergunning. Onder voorbehoud van een eerdere intrekking ervan op grond van artikel 14, laatste lid, van de wapenwet, vervalt de vergunning aldus van rechtswege bij het bereiken van de maximale duur ervan.

Door de geldigheid van, te dezen, de vergunningen bedoeld in artikel 14 van de wapenwet in de tijd te beperken, heeft de wetgever de naleving van de voorwaarden die hij in de wapenwet heeft ingevoerd, willen verzekeren door een werkelijke en effectieve controle op de houders ervan te waarborgen (GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.63.1.). Om het daadwerkelijk karakter van zijn controle te verzekeren, heeft de wetgever overigens een verschillende geldigheidsduur voor de vergunningen en erkenningen bepaald,

teneinde periodiek na te gaan of nog steeds wordt voldaan aan de bij de wapenwet ingevoerde voorwaarden, waarbij rekening wordt gehouden met de aard van de activiteit die het dragen van een vuurwapen inhoudt (*Cfr.* GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.63.1.).

De regelgeving voorziet niet in een specifieke regeling of bepalingen tot “verlenging” of “hernieuwing” bij het verstrijken van de geldigheidsduur van een eerder verleende (eerste) wapendrachtvergunning. Hieruit volgt dat de houder van een wapendrachtvergunning die een bestaande wapendrachtvergunning wenst te “verlengen” of te “hernieuwen”, in rechte een nieuwe vergunning tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen moet aanvragen. Bij gebreke aan bijzondere bepalingen zijn op die aanvraag tot “hernieuwing” of “verlenging” de regels en voorwaarden van toepassing die gelden voor een “eerste” aanvraag tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen.

8. De verwerende partij dient aldus bij elke aanvraag tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen - ongeacht of het een eerste aanvraag dan wel een “hernieuwing” of “verlenging” betreft - na te gaan of voldaan is aan de bij de wapenwet ingevoerde wettelijke voorwaarden tot het verkrijgen van een wapendrachtvergunning. Op grond van artikel 14, eerste lid, van de wapenwet, samengelezen met artikel 15, tweede lid, 4° van het koninklijk besluit van 20 september 1991, behoort daartoe ook de beoordeling of op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag, de redenen van de aanvraag (tot hernieuwing of verlening) doen blijken van het bestaan van een wettige reden.

Gelet op het doel van de wapenwet dat erin bestaat het oneigenlijk gebruik van de vergunningsplichtige vuurwapens door de personen die ze voorhanden hebben, te voorkomen, kan het dragen van een vergunningsplichtig wapen alleen door een wettige reden worden verantwoord wanneer het, gelet op de omstandigheden van het geval, noodzakelijk is voor de redelijke voortzetting van de activiteit of voor het redelijk nastreven van de doelstellingen waarvoor de

wapendrachtvergunning werd uitgereikt of op grond waarvan de in artikel 15 van de wet bedoelde personen zijn vrijgesteld van de verplichting om een dergelijke vergunning te verkrijgen (GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.30.3).

De vergunningverlenende overheid heeft bij de beoordeling van de vraag of in hoofde van verzoeker de opgegeven wettige reden bestaat, voorts een discretionaire bevoegdheid, zowel op het vlak van het bewijs van die wettige redenen, als op het vlak van de kwalificatie van de feiten die worden aangevoerd ter adstructie van het bestaan van die wettige reden. Zij is in haar beoordeling hiervan niet beperkt tot de beoordelingsgronden of het verlengen van de geldigheidsduur van de vergunning enig gevaar inhoudt voor de openbare orde, of de voorwaarden voor het dragen van het wapen niet werden nagekomen of dat de gronden voor het verkrijgen van de vergunning niet meer aanwezig waren.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat, in de mate dat het middel uitgaat van het standpunt dat de vergunningverlenende overheid de aangevraagde “verlenging” niet mocht toetsen aan de voorwaarden waaronder een wapendrachtvergunning voor het eerst werd uitgereikt, het in rechte faalt.

Het argument van verzoeker dat de principes van artikel 7 van de wet van 3 januari 1933, zoals opgeheven door artikel 47 van de wapenwet, *quasi* ongewijzigd zijn door artikel 14 van de wapenwet - zodat de interpretatie die de Raad van State in zijn arrest nr. 71.136 van 27 januari 1998 aan die bepaling heeft gegeven wat de beoordeling van een aanvraag tot verlenging van een wapendrachtvergunning betreft onverkort moet worden toegepast - leidt niet tot een andere conclusie. Ofschoon artikel 14 van de wapenwet een draagwijdte heeft die soortgelijk is aan die van artikel 7 van de wet van 3 januari 1933 en hoewel in de memorie van toelichting bij de bespreking van artikel 14 van de wapenwet weliswaar sprake is van “kleine wijzigingen” aan de principes van de wapendrachtvergunning in de wapenwet, heeft de wetgever bij het aannemen van artikel 14 zijn wil getoond om opnieuw te legifereren en om zich niet te beperken tot een louter legistieke of taalkundige ingreep of tot een coördinatie van bestaande

bepalingen. Vooreerst moet te dezen worden gewezen op het feit dat, anders dan onder het stelsel van de wet van 3 januari 1933, het verlenen van een wapendrachtvergunning is onderworpen aan het voorleggen van een attest van een daartoe door de minister van Justitie erkende arts dat de aanvrager geen fysieke of mentale tegenindicaties vertoont voor het dragen van een vuurwapen. Voorts blijkt uit de wetsgeschiedenis van de wapenwet dat de invalshoek ervan er onder meer een is “dat de noodzaak een vuurwapen te bezitten voor persoonlijke verdediging streng dient te worden beoordeeld.” (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2263/001, 26). Die strenge beoordeling geldt *a fortiori* bij de beoordeling van de afgifte van een wapendrachtvergunning. De wetgever heeft aldus met het (opnieuw) bepalen van de voorwaarden voor het verlenen en intrekken van de vergunningen om vuurwapens voorhanden te hebben en te dragen, zijn wil getoond om “strenger” op te treden dan voorheen. Voorts blijkt uit de lezing van het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 71.136 van 27 januari 1998 (punt 2.2.2.) dat er onder de gelding van de wet van 3 januari 1993 een administratieve praktijk bestond inzake tweevoudige mogelijkheid van “hernieuwing” van een vergunning en dat die nader was uitgewerkt in een omzendbrief 1260/I/6bis van 20 september 1991 van de minister van Justitie, terwijl die administratieve praktijk niet langer blijkt uit de omzendbrief van 25 oktober 2011 ‘over de toepassing van de wapenwetgeving’. Niets wijst er derhalve op dat de wetgever de regeling die in de vroegere wetgeving gold, wilde behouden. Hieruit volgt dat de enkele omstandigheid dat het “*quasi* ongewijzigde” artikel 7 van de wet van 3 januari 1933 een andere invulling in de rechtspraak van de Raad van State kreeg, op zich niet inhoudt dat die noodzakelijkerwijze moet doorwerken naar de interpretatie van het thans geschonden geachte artikel 14 van de wapenwet.

Evenmin overtuigt het argument dat alle onder de vroegere wetgeving uitgereikte vergunningen worden beschouwd als afgeleverd met toepassing van de wapenwet, aangezien op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de geldigheidsduur van de wapendrachtvergunning van 17 februari 2004 was afgelopen en voor de hernieuwing van de wapendrachtvergunning toepassing dient te worden gemaakt van de nieuwe

wapenwet. Uit geen bepaling blijkt dat de toepassing van de opgeheven wet van 3 januari 1933 zich zou uitstrekken tot de hernieuwing van een onder de wapenwet verlopen wapendrachtvergunning. Anders dan hoe verzoeker het ziet in de laatste memorie, is ter zake niet bepalend de beoordeling in functie van de datum waarop de vergunning was verlopen, maar wel de beoordeling op de datum van de bestreden beslissing: een orgaan van actief bestuur zoals de vergunningverlenende overheid moet immers de regelgeving toepassen die geldt bij het nemen van haar beslissing.

10. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

In het licht van het bovenstaande vermocht de gemachtigde van de minister wel degelijk de aanvraag tot hernieuwing van verzoekers wapendrachtvergunning te toetsen aan de vermelde criteria uit de wapenwet.

Schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 71.136 van 27 januari 1998

11. In zijn laatste memorie erkent verzoeker dat te dezen geen sprake kan zijn van een schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 71.136 van 27 januari 1998.

Verzoeker kan dan ook worden geacht afstand te hebben gedaan van dat middelonderdeel zodat dit niet verder dient te worden onderzocht.

Schending van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen

12. Wat de schending betreft van de overige in het middel aangevoerde bepalingen of beginselen, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat die grieven geacht moeten worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Conclusie

13. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van artikel 11, § 3, 9°, d), van de wapenwet, van het koninklijk besluit van 29 december 2006 ‘tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens’ en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Indien ervan wordt uitgegaan dat de verwerende partij terecht een toetsing heeft gemaakt aan artikel 11, § 3, 9°, d), van de wapenwet valt volgens verzoeker niet in te zien welke sinds de vergunning van 17 februari 2004 gewijzigde omstandigheden zich zouden hebben voorgedaan waardoor hij niet langer in aanmerking komt voor een vergunning. Indien de verwerende partij aldus geen gewijzigde omstandigheden kan aantonen sinds de oorspronkelijke vergunning, meent verzoeker dan ook dat hij er terecht mocht van uitgaan dat hij ook nu in de voorwaarden verkeert om de (verlenging van) wapendrachtvergunning te bekomen.

De stelling in de bestreden beslissing dat het niet de bedoeling kan zijn dat het dragen van een wapen slechts een bijkomende beveiliging inhoudt, berust volgens verzoeker op een foutieve lezing van zowel artikel 11, § 3, 9°, d), van de wapenwet als van artikel 2, 4°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006. Het genoemde koninklijk besluit stelt dat de aanvrager moet aantonen dat hij voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen en dat het wapen uitsluitend voor deze reden zal worden gebruikt. Volgens verzoeker vermeldt geen enkele bepaling dat een bijkomende beveiliging

met een wapen niet zou mogen. De redenering van de verwerende partij zou volgens verzoeker impliceren dat hij eerst de door hem genomen veiligheidsmaatregelen ongedaan moet maken alvorens hij een wapendrachtvergunning zou mogen aanvragen. Dergelijke redenering kan bezwaarlijk als deugdelijk en daadkrachtig worden beschouwd aldus verzoeker.

Verzoeker betwist de vaststelling dat hij geen groter risico zou lopen dan om het even welke andere burger: dat de specifieke informatie die hij verwerft door zijn beroepsactiviteit een objectief en groot risico teweegbrengt en dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit risico in grote mate beperkt, werd reeds onderzocht en terecht bevonden naar aanleiding van de initiële aanvraag. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker niet de minste conclusie getrokken uit de bijkomende concrete redenen die hij tijdens de hoorzitting heeft opgegeven en die aantonen dat zijn veiligheid wordt bedreigd. Het feit dat de verwerende partij vereist, ondanks een gebrek aan enige wettelijke grond, dat hij reeds slachtoffer is geweest van geweld of bedreigingen, is voor verzoeker net het bewijs dat zij niet uitgaat van een “objectief” risico maar van een “subjectief” risico. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook gesteund op foutieve of ontoereikende motieven.

15. In de memorie van wederantwoord verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en merkt hij nog op dat de verwerende partij geen antwoord biedt op de vraag welke sinds de vergunning van 17 februari 2004 gewijzigde omstandigheden zich zouden hebben voorgedaan waardoor hij thans niet meer in aanmerking komt voor een wapendrachtvergunning.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de hernieuwing van een vergunning en niet op de aflevering ervan. Verzoeker gaat niet akkoord met het standpunt dat hij nu ineens zou moeten dulden dat de overheid oordeelt dat de noodzaak tot wapendracht uit persoonlijke verdediging niet meer wordt aangetoond wanneer ze slechts geldt als

bijkomende beveiliging. Verzoeker ziet niet in waarom dit ineens niet langer een geldig motief zou zijn.

Beoordeling

De schending van de wet van 29 juli 1991

16. Verzoeker betwist in het middel de wettigheid van de formeel uitgedrukte motieven.

Verzoeker voert hiertoe weliswaar de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, doch uit de lezing van het middel blijkt dat hij een schending van de materiële motiveringsplicht beoogt. Het middel wordt dan ook in die zin begrepen en onderzocht.

17. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Zoals uit de behandeling van het eerste middel blijkt (*supra*, punt 8.), wordt de aanvraag tot “hernieuwing” van een wapendrachtvergunning getoetst aan de wettelijke voorwaarden tot het verkrijgen van een wapendrachtvergunning. Daartoe behoort de beoordeling of op het ogenblik van het nemen van

de beslissing over de aanvraag, de redenen van de aanvraag doen blijken van het bestaan van een wettige reden.

De discretionaire bevoegdheid die de beroepsinstantie heeft bij de beoordeling van de vraag of in hoofde van verzoeker de opgegeven wettige reden bestaat, is hiervoor reeds bij de behandeling van het eerste middel nader omschreven (*supra*, punt 8.).

18. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing steunt op de beoordeling door de verwerende partij van de door verzoeker aangevoerde wettige reden om een vergunningsplichtig vuurwapen te dragen. De verwerende partij oordeelt dat het loutere feit dat verzoeker werkzaam is als veiligheidsadviseur op zich niet voldoende is om een wapendrachtvergunning toe te staan, dat op basis van de gekende gegevens niet kan worden besloten dat hij buiten de uitoefening van zijn beroep een groter risico loopt dan om het even welke andere burger en dat een louter subjectieve vrees niet volstaat. De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker aangeeft om te stellen dat hij naar zijn mening het risico wel voldoende heeft geconcretiseerd en dat de activiteit die hij uitoefent bijzondere risico's inhoudt, geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de door hem aangehaalde wettige reden, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van zijn aanvraag en van de opgegeven wettige reden voor het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

19. Aangezien op grond van artikel 14, eerste lid, van de wapenwet niemand een vergunningsplichtig vuurwapen mag dragen tenzij om een wettige reden en te dezen uit wat voorafgaat blijkt dat op wettige wijze blijkt dat die niet voorhanden is, volstaat dit weigeringsmotief om de bestreden beslissing te dragen.

In zoverre in het middel kritiek wordt uitgeoefend op het motief in de bestreden beslissing betreffende het dragen van een wapen als bijkomende beveiliging, is deze kritiek derhalve gericht tegen een overtollig motief. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

20. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

De schending van het vertrouwensbeginsel

21. Verzoeker voert tevens een schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Als rechtmatige verwachtingen kunnen worden beschouwd de verwachtingen die de burger in redelijkheid heeft kunnen puren uit het bestuursoptreden. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, kan de burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen.

22. De Raad van State bemerkt vooreerst dat het feit dat in het verleden een wapendrachtvergunning werd verleend, bij de vergunningaanvrager niet de rechtmatige verwachting kan doen ontstaan dat ook zijn aanvraag tot “hernieuwing” door de overheid wordt ingewilligd. Voorts is het de vergunningverlenende overheid, die zoals gezegd in deze materie over een discretionaire bevoegdheid beschikt, in principe niet verboden om vanaf een zeker ogenblik een stringenter beleid te voeren bij het toekennen van vergunningen en om een aanvraag in 2015 strenger te beoordelen dan in 2004. Te dezen blijkt uit de

behandeling van het eerste middel overigens dat met de inwerkingtreding van de wapenwet een cesuur is ontstaan die een dergelijk strenger optreden vooropstelt.

Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd gesteld, vermocht de verwerende partij voorts bij de beoordeling van de aanvraag tot hernieuwing van die wapendrachtvergunning, de door verzoeker opgegeven wettige redenen op zijn merites te onderzoeken, zonder dat zij zich ter zake dient te beperken tot een beoordeling van gewijzigde omstandigheden. Verzoekers argumentatie die steunt op de stelling dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de aanvraag, gewijzigde omstandigheden moet aantonen sinds de oorspronkelijke vergunning, faalt wat dat betreft derhalve in rechte.

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat het vertrouwensbeginsel niet is geschonden door het enkele gegeven dat de verwerende partij geen gewijzigde omstandigheden doet blijken die zich zouden hebben voorgedaan sinds de vergunning van 17 februari 2004.

23. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

Schending van de overige aangevoerde bepalingen

24. Wat de schending betreft van de overige in het middel aangevoerde bepalingen, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat die grieven geacht moeten worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Conclusie

25. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques